

O stránkách JazzStandards.com

JazzStandards.com je prvním a jediným centralizovaným zdrojem informací o skladbách a instrumentálkách, které jazzoví hudebníci hrají nejčastěji.

Najdete zde fascinující původy, hudební analýzy, jazzovou historii, anekdoty, životopisy a mnoho dalšího. V současné době je seřazeno 1000 nejlepších jazzových standardů a 300 nejlepších je plně zdokumentováno.

Co je to jazzový standard? Odpověď na tuto a další otázky najdete v *Přehledu stránek*.

Přehled stránek

Nacházíte se na stránkách JazzStandards.com, které jsou věnovány uchovávání informací o hudebních skladbách známých jako jazzové standardy.

Informace na těchto stránkách byly shromážděny ze stovek referenčních knih a historických dokumentů s dalšími komentáři jazzových interpretů, historiků a muzikologů.

Na jednom místě najdete:

- Seznam 1000 nejčastěji nahrávaných jazzových standardů (klikněte na [Songs](#)).
- Podrobné informace o 300 nejznámějších jazzových standardech včetně původu, historických poznámek, hudebních rozborů, návrhů na CD a mnoho dalšího (klikněte na [Songs](#))
- Stručné životopisy autorů a představení interpretů
- Pohled na historii jazzu po desetiletích prostřednictvím trendů, událostí a lidí, kteří formovali kánon jazzových standardů
- Sedmidílný seriál o jazzové teorii.
- Odkazy na stovky skladeb, které vám pomohou při výzkumu (podívejte se do sekcí [Songs](#), [Biographies](#) a [Jazz Standards Bookstore](#)).

Čtení a výzkum

Na více než 600 stránkách s písněmi máme informace o *Čtení a výzkumu*. Na každé z těchto stránek s písněmi se dozvíte, kde hledat další informace a jaký typ informací tam najdete: historické, anekdotické, biografické, hudební rozborů, rozborů textů, texty písní, noty a další. Zde je příklad:

[“I Can’t Get Started“](#)

Kromě toho si můžete prohlédnout knihkupectví [JazzStandards.com Bookstore](#), které obsahuje katalog 200 knih souvisejících s jazzovými standardy. Každá položka je uspořádána podle kategorií a je opatřena redakčním komentářem, který vám pomůže při pátrání a povede vás při rekreační četbě. Mnohé z našich knih můžete najít na Amazonu za dva nebo tři dolary! Primárním zaměřením těchto knih nejsou vždy jazzové standardy jako takové, proto je u každého záznamu uvedena poznámka, která naznačuje vztah knihy k danému tématu.

Obsah

Co je to „jazzový standard“?

Jaké skladby se stávají jazzovými standardy?

Co dělá dobrý jazzový standard dobrým?

Jak se hodnotí jazzové standardy?

Jaký soubor dat byl použit pro sestavení žebříčku?

Kolik je jazzových standardů?

Co je jazzový standard?

Pojmy „standard“ a „jazzový standard“ se často používají, když se mluví o skladbách populární a jazzové hudby. Rychlé vyhledávání na internetu však ukazuje, že definice těchto pojmů se mohou značně lišit. Co je to tedy standard? Porovnáme-li definice z řady slovníků a od hudebních vědců (viz níže *Externí definice*) a vycházíme-li z definic, na kterých se shodují, můžeme konstatovat, že:

„Standard“ je skladba, která je trvale ceněna a běžně používána v hudebním repertoáru.

A „jazzový standard“ je skladba, která je trvale ceněna a **běžně používána jako základ jazzových aranžmá a improvizací.**

Někdy se termín „jazzový standard“ používá pro označení jazzové skladby, která se stala standardem. Slova a slovní spojení mají často více platných významů a tento termín není výjimkou. Na těchto stránkách budeme používat definici, která má obecnější přijetí, tedy takovou, která připouští skladby jakéhokoli původu. Pro lepší pochopení našeho rozhodnutí se podívejte na obsah následující sbírky not s názvem *Jazzové standardy*:

*Jazz Standards: Melody Line, Chords and Lyrics for
Keyboard, Guitar, Vocal (Hal Leonard Publishing,
1998)*

All the Things You Are
Autumn in New York
Bewitched
Cry Me a River
Don't Get Around Much Anymore
A Fine Romance
I Can't Get Started With You
I've Got You Under My Skin
The Lady Is a Tramp
Manhattan
Misty
My Funny Valentine
Old Devil Moon
Prelude to a Kiss
Route 66
Smoke Gets in Your Eyes
There's a Small Hotel
(a další)

Je zřejmé, že většina těchto „jazzových standardů“ nebyla původně jazzovými skladbami. Pokud hudební vydavatelé uvádějí v popisu nebo názvu pojem „jazzové standardy“, téměř vždy tím označují skladby, které slouží jako základ jazzových aranžmá nebo improvizací, bez ohledu na to, zda je napsal jazzový skladatel.

Obecně se také hudební autoři a teoretici přiklánějí k širší definici. Will Friedwald ve své knize *Stardust Melodies* komentuje, že Coleman Hawkins se více než kdokoli jiný zasloužil o to, že se skladba Johnnyho Greena „Body and Soul“ stala jazzovým standardem všech dob. Allen Forte, autor knihy *Listening to Class American Popular Songs* a profesor teorie hudby na Battellově

univerzitě v Yale, označuje za jazzový standard píseň Jeroma Kerna „The Way You Look Tonight“, kterou uvedl Fred Astaire v muzikálu RKO *Swing Time*.

Externí definice

„Skladba, která se neustále používá v repertoáru.“

American Heritage Dictionary of the English Language, Fourth Edition, Houghton Mifflin company 2000 ISBN 0-395-82517>p>.

„Hudební skladba s dostatečně trvalou popularitou, aby se stala součástí stálého repertoáru, zejména populární píseň, která je trvale ceněna a běžně se používá jako základ jazzových úprav nebo improvizací.“

The Unabridged Random House Dictionary 1967 Random House, Inc.

„Standard je populární píseň, která je dobře známá, často prováděná a zůstává v populárním repertoáru alespoň několik let.“

Enjoying Jazz Henry Martin Schirmer Books, 1986 ISBN 0-02-873130-1

„Skladba nebo píseň, která se díky své trvalé zapamatovatelnosti a obecné hodnotě stala pravidelně používanou položkou v nějaké oblasti hudby - například jazzový standard.“

The Oxford Companion to Popular Music 1991, Peter Gammond, Oxford University Press, ISBN 0-19-311323-6.

standard (1. - 10.) 11. hudební skladba s dostatečně trvalou popularitou, aby se stala součástí stálého repertoáru, zejména populární píseň, která se těší trvalé úctě a běžně se používá jako základ jazzových aranžmá nebo improvizací. **(12. - 28.)**

Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language (Gramercy New York 1986).

Jaké melodie se stávají jazzovým standardem?

Nejčastějšími kategoriemi původu jsou:

- Tin Pan Alley*
- Broadwayské muzikály a hollywoodské filmy
- Jazzoví skladatelé

V nejširším slova smyslu lze do této definice zahrnout také:

- tradiční (lidové, církevní, vánoční)
- rock and roll
- mezinárodní populární a lidovou hudbu

* „Tin Pan Alley“ může potřebovat vysvětlení. V první polovině dvacátého století psali mnoho populárních skladeb skladatelé a textaři, kteří pracovali pro nakladatelství na Západní 28. ulici na Manhattanu. Původně se označení „Tin Pan Alley“ vztahovalo na část této ulice. Později se z něj stalo obecné označení pro všechna americká vydavatelství hudebnin.

Co dělá dobrý jazzový standard dobrým?

Pokud si nedokážete představit, v čem spočívá přitažlivost dobré skladby nebo instrumentální skladby, jste v dobré společnosti. Oscar Hammerstein II. ve své knize Lyrics komentuje nejoblíbenější ze všech jazzových standardů...

„Star Dust“ se toulá a bloudí jako záškolák po louce. Její struktura je volná, její vzorec složitý. Přesto si získala takovou popularitu, jakou si může připsat jen málokterá píseň. Co má? Nejsm si jistý. Vím jen, že je krásná a že ji rád poslouchám.

I když nevíme, co dělá dobrou skladbu dobrou, můžeme si odpovědět na otázku: „Co dělá dobrý jazzový standard?“. Na základě naší definice jazzového standardu, „Jazzový standard“ je skladba, která je trvale ceněna a běžně se používá jako základ jazzových aranžmá a improvizací.

Typy skladeb, které se stávají „dobrymi“ jazzovými standardy, jsou jednoduše ty, kterých si jazzoví interpreti nejvíce váží, hrají je a nahrávají.

Abychom lépe pochopili, proč si interpreti vybírají určité skladby, vezmeme v úvahu některé komentáře hudebníků a muzikologů:

„**Prelude to a Kiss**“: V melodii je spousta krásných chromatických pohybů a je v ní dostatek tónových center a řešení, aby byla při sólech zajímavá.

„**Yesterdays**“: Melodie je silná a snadno se hraje nebo zpívá a melodie funguje v jakémkoli tempu.

„**Body and Soul**“: *Tělo a duše* je v tomto případě v souladu s pravidly, která jsou v této skladbě použita: Neobvyklé změny tóniny a tempa jsou velmi atraktivní a poskytují velkou míru improvizací svobody... pro jazzové hudebníky je atraktivní díky náročným akordovým postupům.

Mnoho jazzových hudebníků rádo improvizuje na skladby se známými akordickými postupy a jiní využívají relativně plochých melodií. Říká se například, že opakované tóny budují melodické napětí a zároveň zdůrazňují rytmus a nechávají otevřená vrátka pro harmonickou vynalézavost.

Pokud tedy předpokládáte, že jazzoví interpreti mají rádi ploché i zajímavé melodie, známé i neobvyklé harmonie a snadno hratelné i náročné skladby, máte pravdu. Typy skladeb, které jsou pro jazzové interprety zajímavé, jsou stejně rozmanité jako zájmy interpretů, jejich zázemí a nálady.

Odpovědí na otázku „Co dělá dobrý jazzový standard?“ je tedy jednoduše skladba, kterou si jazzoví zpěváci a hudebníci často vybírají k hraní, provádění a nahrávání. Důvody, proč si skladby vybírají, jsou různé a někdy i protichůdné. Abychom do jejich uvažování lépe nahlédli, připojili jsme k mnoha abstraktům skladeb komentáře hudebníků.

Čas od času také povedeme rozhovory s instrumentalisty, vokalisty a muzikology. První dva rozhovory jsou s altsaxofonistou **Budem Shankem**, který pro JazzStandards.com hovoří o svých oblíbených standardech, skladatelích a dalších věcech, a s profesorem, hudebníkem, skladatelem a spisovatelem **Randym Halberstadtem**, který hovoří o tom, proč si vybírá skladby, které hraje, nahrává a o kterých píše. Rozhovory naleznete zde...

Rozhovor s Budem Shankem

„Bud Shank je příliš velký. Řekl jsem mu, že mám připravenou jeho smlouvu, ale nemůžu ho přimět, aby opustil Kalifornii. Tuhle byl největší ozdobou Kentonova koncertu Neophonic a poslední dva dny byl s námi ještě větší. Dokonce si potřásl rukou s Johnnym Hodgesem... Bud Shank je něco jiného!“ -- Duke Ellington

Na otázku, proč se některé skladby staly jazzovými standardy, nejlépe odpoví hudebníci, kteří je hrají. Altsaxofonista Bud Shank je padesátiletým členem mezinárodní jazzové scény a také ředitelem jazzových dílen.

JS: Jak a proč si vybíráte skladbu, kterou budete hrát?

BS: Mé oblíbené standardy pocházejí z období Velké americké písňové formy: Cole Porter, Harold Arlen, Richard Rodgers, Arthur Schwartz a jejich současníci. Nejsem sám. Většina hudebníků mé generace to zřejmě cítí stejně. Například některé skvělé bebopové linky vznikly nad akordovými strukturami těchto písní.

Mnozí z našich radikálních bratrů „zvenčí“ říkají, že se tím příliš noříme do minulosti a hrajeme hudbu skladatelů, kteří jsou dávno pryč a už nejsou aktuální. Nemyslím si však, že improvizací hudebníci plně prozkoumali možnosti tohoto materiálu. Dokud se tak nestane, není třeba hrát nový materiál jen tak pro nic za nic. I originály, které píšu, jsou strukturovány podobným akordickým a melodickým způsobem.

JS: Jak se rozhodujete, jaké melodie nahrajete?

BS: Melodie, které nahrávám kromě svých originálů, vybírám podle: Líbí se mi ta melodie? Nahrál jsem ji už někdy předtím? Je jasné, že se mi nelíbí každá skladba, která vznikla v období Song Form. Stejně důležitá je pro mě melodie a struktura akordů. Některé písně se k improvizaci hodí přirozeněji. Struktury, které tito skladatelé často používali, jsou AABA, ABAB1 a rozšíření těchto vzorců. My, jazzoví skladatelé, se nyní snažíme tyto vzorce co nejvíce porušovat v naději, že najdeme nové struktury, na kterých můžeme improvizovat.

JS: Jsou skladatelé, které máte obzvlášť rád?

BS: Mezi současné písňové skladatele, které mám opravdu rád, patří mimo jiné Michel LeGrand, John Mandel a výkonný hudebník George Cables.

JS: Má na výběr melodií vliv velikost nebo složení skupiny, se kterou hrajete?

BS: Často pracuji v různých sestavách, jako je duo (saxofon plus klavír nebo kontrabas), kvarteto (můj osobní favorit), kvinteto a sexteto, a skladby pro některou z nich se mohou, ale nemusí přelévat do jiných velikostí skupin. Když hraji v sextetu nebo kvintetu, mám tendenci používat spíše své původní skladby nebo připravené úpravy standardů. Nedělám jam sessions, kterých jsme si užili dost!

JS: Hraje při výběru nebo způsobu, jakým skladbu zpracováváte, nějakou roli text?

BS: Ačkoli moje žena píše texty k většině mé hudby, mé skupiny jsou výhradně instrumentální. Proto při výběru písní, které zařazuji do svého repertoáru, text nehraje roli.

Album *On the Trail* obsahuje deset skladeb s westernovou tematikou, které skvěle interpretuje Bud Shank Sextet (Shank, alt saxofon; Joe LaBarbera, bicí; Bob Magnusson, baskytara; Bill Mays,

klavír; Jay Thomas, saxofony; Conte Candoli, trubka; a speciální hostující zpěvák Danny Hull. *On the Trail* obsahuje jazzové standardy: „Relaxin' at Camarillo“, „On the Trail“, „Avalon“ a „Laura“.

Webové stránky Buda Shanka najdete na adrese budshankalto.com.

Rozhovor s Randy Halberstadtem

Randy Halberstadt, řádný profesor na Cornish College of the Arts v Seattlu, který vyučuje jazzovou teorii, klavír a trénink sluchu, si udělal čas a odpověděl na několik otázek, které nám pomohou pochopit, proč si hudebníci vybírají konkrétní skladby. Výběr hudebníků určuje, které skladby se stanou jazzovými standardy.

JS: Proč si vybíráte skladbu jen proto, abyste ji zahrál?

RH: No, určitě existuje nějaké nedefinovatelné kouzlo, které mě k určitým melodiím přitahuje - faktor „já nevím, prostě mě to dojíká“. Může mít určitý harmonický nebo melodický zvrat, který mi připomene melodii z mého dětství. Nebo je z filmu, který jsem si zamiloval. (Jednu dobu jsem si například pouštěl strašidelnou znělku z filmu Schindlerův seznam). Může to být též původní nahrávky, prostě vlastnosti tónů použitých nástrojů, které mě oslovily.

Groove melodie může být tak nakažlivý, že na tomto rytmickém základu by fungovala téměř jakákoli melodie nebo harmonie. Člověk má prostě chuť vstát a tančit nebo bubnovat prsty. Napadá mě třeba „Killer Joe“.

Myslím, že spousta zbývajících důvodů, proč si vybírat melodii k hraní, lze shrnout pod obecný pojem napětí a uvolnění. Například melodie je často zajímavější a přitažlivější, pokud je v ní velký interval. Tento interval vyvolává napětí, které vyžaduje uvolnění změnou směru linky. Dobrým příkladem může být „Invitation“ (od druhého tónu ke třetímu), „I Love You“ (opět od 2 ke 3, „love you“) a „Days of Wine and Roses“ (1-2).

Pak je tu jen napětí a uvolnění v samotné harmonii, nezávislé na melodii: tj. samotný akordický postup může být obzvláště přesvědčivý. Myslím, že „Embraceable You“ je dobrým příkladem. Navštěvuje spousta harmonických sousedství, přičemž každé z nich nastavuje harmonickým napětím a pak se do něj rozuzluje. „All The Things You Are“ je dalším dobrým příkladem, protože začíná v Ab, pak moduluje do C, Eb, G, E a nakonec zpět do Ab. Někdy je tah, který harmonie vyvíjí na melodii, tím, co dělá melodii funkční. Pokud nota melodie klesá nebo stoupá, když ji tak táhne akord pod ní, vytváří to organičtější, přirozenější melodii. To je případ skladby „Stella by Starlight“.

Další formu napětí a uvolnění lze vytvořit střídáním dvou kontrastních částí. Cedar Walton často píše melodie, které střídají harmonicky složitý úsek s jednoduchým vampem. „Bolivia“ a „Clockwise“ jsou dobrými příklady této techniky. Další důležitá forma napětí a uvolnění je mezi naprostou jednoduchostí struktury melodie a složitostí, kterou je hudebník schopen zavést. Čím je melodie jednodušší - a také čím je známější -, tím více volnosti si může hudebník oprávněně dovolit, aniž by se obával, že ztratí publikum. „Autumn Leaves“ je atraktivní právě z tohoto důvodu. Je zde tolik možných harmonických, rytmických, melodických a textových odboček. To je také jeden z důvodů, proč se jazzoví hudebníci stále vracejí k dvanáctitaktovému blues.

Dalším důvodem, proč bych se rozhodl melodii zahrát, je prostě to, že se mi dobře drží pod prsty. Může obsahovat akordové postupy, pro které mám obzvlášť dobré voicings (vedení jednotlivých hlasů harmonie), nebo melodii, kterou mohu zarámovat obzvlášť atraktivním způsobem. Někdy opravdu záleží na tónině. V jiné tónině možná nebudu moci použít své nejlepší „triky“.

JS: Platí všechny stejné důvody, když si vybíráte melodii k nahrávání?

RH: Ano, všechny výše uvedené důvody stále platí, ale mnoho hudebníků navíc zahrne i úvahy, které se řídí trhem: například: Má tato melodie komerční přitažlivost? Nebo je v souladu s tématem, které chci na této konkrétní nahrávce prezentovat? Může to být tak zřejmé, jako když se Fred Hersch rozhodl natočit CD plné Colea Porter, nebo to může být obecnější (např. představuje tato melodie důležitou stránku mého muzikantství?).

JS: Proč jste se rozhodli zařadit danou melodii do učebnice?

RH: No, to je jednoduché: protože je to jednoduchý, vydestilovaný příklad toho, co se snažím říct. Ano, je hezké, když je to zároveň melodie, která může čtenáře oslovit na mnoha úrovních, ale je téměř užitečnější, když jediným zajímavým aspektem melodie je příklad mé podstatné myšlenky, takže čtenář není rozptylován ostatními aspekty.

CD Randyho Halberstadta *Parallel Tracks*, na kterém hrají Jeff Johnson na basu a Gary Hobbs na bicí, je k dispozici na Amazon.com. Obsahuje jazzové standardy: „In the Wee Small Hours of the Morning“, „Invitation“, „The Touch of Your Lips“, „Well You Needn't“ a „Everything I Love“.

Randy Halberstadt je rovněž autorem knihy *Metaphors for the Musician - Perspectives from a Jazz Pianist* (Metafory pro hudebníka - pohledy jazzového pianisty), kterou vydalo nakladatelství Sher Music Company.

„...pokladnice podrobných, nekompromisních technických informací, cvičebních postupů, rad, schémat, notových ukázek a zábavných historek..... Součástí jejího kouzla je, že nejde o typický návod „jak na to“, ale spíše o nedogmatickou sbírku perel, shromážděvaných po léta.“ -Paul de Barros, Seattle Times

Webové stránky Randyho Halberstadta můžete navštívit na adrese www.randyhalberstadt.com.

Jak se hodnotí jazzové standardy?

Než budeme pokračovat, měli bychom říci, že jazzová hudba se ze své podstaty vzpírá definicím a kategorizacím. Je samozřejmé, že někteří návštěvníci těchto stránek budou mít výhrady k námi navrženému systému řazení a my jejich názory respektujeme.

Doufáme, že většina z nich pochopí, že bez základní struktury by nebylo možné pokročit v plnění našeho hlavního a dlouhodobého cíle: centralizovat a uchovávat informace o skladbách, které jazzoví umělci nejčastěji nahrávají.

Až budeme hotovi, jistě bude zahrnuta většina jazzových standardů na seznamu kohokoli.

Žebříček JazzStandards.com je založen na konzervativních definicích a pouze odráží skladby, které se jazzoví umělci rozhodli zařadit na své CD nahrávky. Nejedná se o žádné redakční hodnocení. Zjednodušeně řečeno, skladba je zařazena nejvýše, protože ji na aktuálně vydaná CD zařadilo nejčastěji nejvíce jazzových umělců (pod pojmem „jazzoví umělci“ rozumíme umělce, jejichž hlavní náplní je jazzová hudba). Tento předpoklad vychází z naší definice, že

„jazzový standard“ je skladba, která je trvale ceněna a běžně používána jako základ jazzových aranžmá nebo improvizací.

Jednou z oblastí, kde jsme zvažovali úpravu našich výsledků, bylo zařazení jazzových vánočních sbírek. Po dlouhém zvažování jsme se rozhodli, že zůstaneme věrni naší editační politice „hands-off“. Pokud začneme vyřazovat tematické sbírky, měli bychom vyřadit tematické skladby z netematických sbírek? Měly by být vyloučeny všechny sváteční písně, nebo jen vánoční? Ačkoli tedy skladba „Jingle Bells“ není obvykle považována za jazzový standard, splňuje naši definici a nahrály ji desítky mainstreamových jazzových umělců. Proto je na našem seznamu.

Jako měřítko jsme zvolili provedení na CD, protože kompaktní disk je v současnosti nejoblíbenějším médiem pro demonstraci repertoáru, stylu a interpretačních schopností hudebníka. Kompaktní disk je také nepostradatelným médiem pro posluchače, protože jen málo jazzových fanoušků je schopno pravidelně navštěvovat živá vystoupení.

Skladbu nehodnotíme výše za vícenásobné provedení stejným umělcem. Nemělo by smysl označovat skladbu za „jazzový standard“ jen proto, že ji jeden interpret zařadil na tučt CD.

Číslo prodeje CD nemá žádnou hodnotu. Výraz „běžně používaný jako základ jazzových aranžmá nebo improvizací“ naznačuje, že důležitý je výběr skladby jazzovým umělcem, nikoli popularita mezi spotřebiteli. Na základě výběru **stovek tisíc skladeb na aktuálně dostupných CD 700 jazzových umělců,**

- skladba „Body and Soul“, která se umístila na prvním místě, se nacházela na CD **více než 100 různých jazzových umělců.**

- Skladby s pořadovým číslem 750 nebo vyšším se nacházely na CD nejméně 10 různých jazzových umělců.

- skladba, která se umístila na 1 000. místě, se nacházela na CD **6 různých umělců.**

Pokud bychom sečetli CD všech jazzových umělců, byla by čísla mnohem vyšší, ale pořadí by zůstalo prakticky stejné.

Jaký soubor dat byl použit pro hodnocení?

Více než 1000 jazzových umělců bylo identifikováno pomocí různých uznávaných průvodců jazzovou hudbou. Byli vybráni pouze ti umělci, kteří se objevili ve všech průvodcích, a pouze ti, jejichž hlavní tvorba je jazzová - nikoli popoví umělci, kteří se věnují jazzu. Tímto omezením se počet umělců snížil na 700. Dále byla identifikována všechna **v současnosti dostupná CD** těchto **700 umělců**. Stovky tisíc skladeb pak byly tabelovány a tříděny pomocí rozsáhlých algoritmů založených na pravidlech, aby se názvy normalizovaly pro účely programového porovnávání. Například slovo „little“ se může psát i několika způsoby včetně „li'l“ a „lil“. A „in“ „in’“ a „ing“ mohou být ekvivalentní, pokud „in“ není součástí „ain't“. „Old,“ se může psát „Ol“ nebo „Ol“ nebo „Ole“. „Ghost of a Chance“ se může jmenovat „(I Don't Stand) A Ghost of a Chance (With You)“ se závorkami nebo bez nich a s některou ze závorek nebo bez ní. Mnoho skladeb má dva zdánlivě nesouvisející názvy a různé skladby mohou mít stejný název. Výčet pravidel je dlouhý.

Nebyly zahrnuty vyprodané nosiče (CD, noty a vinylové desky), které nejsou předmětem zájmu, protože neodpovídají slovnímu spojení naší definice „držené v trvalém povědomí“.

Kolik je jazzových standardů?

750 nejlepších skladeb na webu JazzStandards.com se běžně vyskytuje ve sbírkách jazzových standardů a v poznámkách a recenzích se o nich často hovoří jako o jazzových standardech. Oscar Levant jednou charakterizoval svou skladbu „Blame It on My Youth“ jako *menší standard*. *Minor Jazz Standards* může být dobrý termín pro skladby, které se řadí na konec seznamu.

Všimněte si, že výše uvedené hodnoty „počtu různých umělců“, kteří danou skladbu provádějí, jsou relativní hodnoty odvozené ze souboru dat založeného na 700 jazzových umělcích. Je třeba poznamenat, že existuje mnoho jazzových umělců, kteří nebyli do průzkumu zahrnuti, takže hodnoty „počtu různých umělců“ jsou ve skutečnosti velmi konzervativní.

Překvapivým faktem, který z této analýzy vyplynul, je, že 40 % skladeb obsažených na dnešních jazzových CD jsou úpravy 1000 skladeb nalezených na stránkách JazzStandards.com.